

Міністерство освіти і науки України
Всеукраїнська асоціація органів місцевого самоврядування
Асоціація докторів наук з державного управління
Сумський державний університет
Харківська облдержадміністрація
Харківська обласна рада
Харківська міська рада
Академія муніципального управління
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України
Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

СТАЛИЙ РОЗВИТОК В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ

МАТЕРІАЛИ

***ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ***

7-8 квітня 2017 р.

м. Харків, 2017

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

Денисюк Олександр Васильович,

здобувач,

Національний університет цивільного захисту України

Нині дослідженням проблеми державного регулювання сучасного сталого розвитку займаються не тільки в системі державного управління, а й розглядаються з позицій: соціології, конфліктології, глобалістики, синергетики, теорія управління, екології, та економічної теорії. Проте складність, взаємозалежність процесів, що визначають стійкий розвиток людської цивілізації на сучасному етапі, диктує необхідність вироблення інтегрального підходу до безпеки, що об'єднує накопичені знання гуманітарного і природничонаукового напрямку. Прагнення до максимально можливої безпеки завжди було однією з найважливіших характеристик, властивих як окремим людям, їх об'єднанням, так і господарюючим суб'єктам і цілим державам. У міру зростання науково-технічної і матеріальної бази розвитку економіки, посилення інтернаціоналізації і глобалізації економічної діяльності, ускладнення характеру і форм економічних стосунків і відповідно наростання нестійкості в економічних системах усіх рівнів, усього великого значення набуває економічна безпека діяльності господарюючих суб'єктів, окремих галузей економік, регіонів, національної економіки держави [1].

Сучасний період розвитку досліджень з проблем державного регулювання економічної безпеки слід охарактеризувати як період становлення нового напрямку в державному Тому формування державного регулювання економічної безпеки є об'єктивна потреба часу. Особливо гостро вона відчувається при виробленні стратегії стійкого розвитку в умовах наростання диференціації між суб'єктами держави. У зв'язку з цим важливе значення набуває дослідження і моніторинг динаміки еволюційних процесів в соціально економічному і природному середовищі і коригування на цій основі стратегії державного регулювання економічної безпеки суб'єктів усіх рівнів, у тому числі територіальних об'єднань[2].

Багато авторів сходяться на тому, що найбільшу загрозу існуванню країни, її безпеці представляють величезний розрив між виробництвом і споживанням. Таким чином, вивчивши методологічні основи стійкості і державного регулювання економічної безпеки, можна зробити наступні висновки:

у державному регулюванні економічна безпека розглядається як здатність економіки до стабільного і стійкого розвитку, прогресу і вдосконалення. Під державним регулюванням безпекою економічної системи ми розуміємо її стан, при якому вона здатна з певною достовірністю своєчасно розпізнавати і блокувати чинники небезпеки, які можуть привести до порушення функцій елементів системи і зв'язків між ними, внаслідок чого може статися порушення або руйнування системи [3];

суть економічної безпеки відбивається системою порогових значень економічних показників. Коли певні економічні показники нижчі за порогові показники, можна говорити про безповоротність цього процесу. В цьому випадку ситуація починає наближатися до фрустрації.

Список використаних джерел

1. Узунов Ф.В. Підвищення соціальної відповідальності бізнесу як передумова рівноправного партнерства між державою і бізнесом // Економіка та держава. – 2014. - № 1. –

С. 125 – 128.

2. Україна. Фінансовий сектор та економіка: нова стратегія реформ: Матеріали конференції: 22-23 червня 2006 р. – К. : Козаки, 2006. – 124 с.

3. Стеченко Д.М. Управління регіональним розвитком / Д.М. Стеченко: навч. посіб. – К.: Вища шк., 2000. – 223 с.

ОСНОВНІ МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ПРИЙНЯТТЯ ДЕРЖАВНИХ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Дегтяр Олег Андрійович,

доктор наук з державного управління, доцент,

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Питання прийняття раціональних управлінських рішень поки ще не знайшли однозначного тлумачення в дослідженнях вчених-економістів, недостатньо розвинені теоретичні аспекти, пов'язані зі створенням відповідних економічних механізмів, що враховують різноманіття умов підготовки та реалізації рішень; відсутні чіткі оціночні підходи до розгляду управлінських процесів в організації, методики оцінки рівня раціональної обґрунтованості і якості рішень. Мета будь-якого управлінського рішення повинна відповідати довгостроковим інтересам та прагненням суб'єкта управління. Дається така мета суб'єкту ззовні або він сам повинен її розробити під впливом конкретних умов зовнішнього середовища, з методичної точки зору не становить інтересу. Вимоги до мети від цього не змінюються. В їх числі прийнято виділяти: узгодженість, реальність, системність, комплексність [1, 140].

Цільовий початок у діяльності організації виникає як відображення інтересів різних груп людей, пов'язаних з діяльністю організації і зайнятих в процесі її функціонування: співробітників, власників, покупців, ділових партнерів організації, які перебувають з нею у формальних і не формальних ділових відносинах; місцевих спільнот і суспільства в цілому, в першу чергу в особі державних інститутів. Ступінь прояву в місії інтересів кожного з шести суб'єктів залежить від розмірів організації, сфери бізнесу, місця розташування. Найбільш стійкий вплив на місію організації надають інтереси власників, співробітників і покупців [3, с. 51].

Цілі конкретних управлінських рішень можуть мати деяку ступінь вкладеності в місію компанії: а) всі цілі повністю реалізують місію організації; б) цілі лише частково реалізують місію організації; в) цілі реалізують приватні інтереси і потреби, що не збігаються з місією організації.

Основним підсумковим критерієм раціональності прийнятих рішень повинно бути досягнення поставленої мети: якщо мета досягнута, прийняте рішення було раціональним; якщо ж мета не досягнута або досягнута невірно – рішення не було раціональним.

Однак значна частина управлінських рішень реалізується протягом місяців, років, часом розтягується на десятиліття. А тому для оцінки прийнятого рішення в умовах, коли його реалізація ще не завершена, доречно використовувати вторинне поняття раціональності. Найчастіше «раціональність» тлумачать як «розумність», як відповідність деяким законам розуму, стандартам і нормам «розумної» діяльності. Якщо діяльність відповідає цим законам і правилам, вона оцінюється як раціональна. Ці закони, норми, правила і утворюють певний стандарт, що лежить в основі раціональних оцінок рішень ще до того, як їх реалізація завершиться.

Спираючись на вищенаведене положення не завжди можливо однозначно оцінювати управлінське рішення як раціональне або нераціональне. З одного боку, менеджер приймає